

lünk a vénséges, fakéregarcú, paraszt-Mózes is, amint lapátméretű, göcsöröse kezeivel próbálja összetartani gondjaitól repedni készülő koponyáját. Nem csak néz ránk ez a mártélyi Mózes, töpreng és itélkezik talán, de nem áruházi el, hogy vajon elhagyni akar-e minket, vagy pedig itt marad velünk az időm végeztéig...

... Isten fiának nem láthatjuk az arcát. Csak az egymásra szögezett lábakból tudjuk, hogy ő is itt van — ha másként nem, hát pléhkrisztusként. Lábain már berozsdállt a vérfolt. Tiszteletére valaki valamikor csokrot helyezett a kereszt tövébe. Az elszáradt mezei virágok szinte zizeregnek a szélben. A kereszt mögött életet ígérő búzatenger hullámszik... A festő azt a címet adta ennek a képnek: „Eljő az aratás...”

Azon gondolkodom, hogy csakugyan eljő-e?

Mi, földi halandók ezt nem tudhatjuk. De milyen különös rejtély, hogy valamilyen titokzatos erő vetni akar bennünk még olyan időkből is, amikor tudván tudjuk, hogy nem érzük már meg az aratást.

Talán azért van ez így, mert embernek születünk.

Szalay Ferenc képei biztatnak bennünket, hogy azok is maradjunk.

Szerkesztői asztal

Idén is megrendezték Szegeden a művelődéseméleti nyári egyetemet, amelynek előadásai, vitái elsősorban a tömegtájékoztató kérdéseivel foglalkoztak. Július 22-én Tiszatáj-ankétra került sor. A hallgatókkal Vörös László, szerkesztőségünk elnöke, Annus József főszerkesztő és Olasz Sándor főszerkesztő-helyettes találkozott, s beszélt folyóiratunk jelenéről és jövőjéről.

Több régi olvasónk panaszkodik, hogy nehezen (vagy egyáltalán nem)

jut hozzá lapunkhoz. A panaszok ugyancsak régiak, ugyanígy az okok is: a postai terjesztés csak lassan tud alkalmazkodni az új helyzethez, talán csak hónapok múlva jutunk így el a kívánt és szükséges példányszámig.

Sajnálatos hiba folytán előző számunk belső borítóján a főmunkatársak neve nem jelent meg. Ezúton kérünk elnézést Dobos Lászlótól, Grezsa Ferenctől, Tadeusz Nowaktól, Sütő Andrástól és Vekerdi Lászlótól.